

ŁĄCZNIK

Nr 3 (61) 2014

ZBOROWY

Chrześcijański kwartalnik wydawany przez
Zbory Boże Chrześcijan Dnia Siódmego

-
- BOŻA PRZESTROGA
 - ADWENTYZM A ELLEN WHITE
 - PORÓWNANIE NAUK ELLEN WHITE Z BIBLIĄ
 - PORÓWNANIE JOSEPHA SMITHA I ELLEN WHITE
 - CO NAS DZIELI – CO NAS ŁĄCZY?
 - KOŃCOWY WERDYKT

ŁĄCZNIK ZBOROWY

Chrześcijański kwartalnik wydawany przez
Zbory Boże Chrześcijan Dnia Siódmego

Nr 3 (61) 2014

„Zborom Bożym, poświęconym w Chrystusie Jezusie, powołanym świętym, wraz ze wszystkimi, którzy wzywają Pana naszego Jezusa Chrystusa na każdym miejscu, ich i naszym: Łaska wam i pokój od Boga, Ojca naszego, i Pana Jezusa Chrystusa” (1 Kor 1.2-3).

Boża przestroga

„Jeśli powstanie u ciebie prorok lub wyjaśniacz snów i zapowie znak lub cud, i spełni się znak albo cud, jaki ci zapowiedział, a potem ci powie: Chodźmy do bogów obcych – których nie znałeś – i służmy im nie usłuchasz słów tego proroka albo wyjaśniacza snów. Gdyż twój Bóg, Jahwe, doświadcza cię, chcąc poznać, czy miłujesz Boga swego, Jahwe, z całego swego serca i z całej duszy. Za Bogiem swoim, Jahwe, pójdiesz. Jego się będziesz bał, przestrzegając Jego poleceń. Jego głosu będziesz słuchał, Jemu będziesz służył i przylgniesz do Niego. Ów zaś prorok lub wyjaśniacz snów musi umrzeć, bo chcąc cię odwieść od drogi, jaką iść ci nakazał twój Bóg, Jahwe, głosił odstępstwo od twego Boga, Jahwe, który cię wyprowadził z ziemi egipskiej, wybawił cię z domu niewoli. W ten sposób usuniesz zło spośród siebie” (Pwt 13.2-6, Biblia Tysiąclecia, wyd. II).

Redakcja: Emil Stekla, Bolesław Parma, e-mail: parmab@wp.pl
44-300 Wodzisław Śl. skr. poczt. 35, nr tel. 661 316 897
Nasza strona internetowa: www.zboryboze.pl

ADWENTYZM A ELLEN WHITE

Kościół Adwentystów Dnia Siódmego (w dalszej części stosował będą skrót KADS) wyłonił się z tzw. przebudzenia adwentowego w 1844 r. Czołową postacią tego ruchu był William Miller (1782-1849), baptyistyczny kaznodzieja, który błędnie interpretując pewne prorocтва doszedł do przekonania, że zbliża się koniec świata i widzialne przyjście Chrystusa. Powołując się na prorocтва o „2300 wieczorach i porankach” (Dn 8.13), zapowiedział „drugi adwent” na wiosnę 1843 r. Kiedy zaś nic się nie wydarzyło, skorygował swoje obliczenia i jeszcze raz zapowiedział przyjście Jezusa, ale na rok następny, dokładnie na 22 październi-

nika 1844 r.

Wskutek rozczarowania do jakiego doszło po wyznaczonej dacie, ruch millerowski rozpadł się na kilka ugrupowań, a jedno z nich, liczące około 50 osób dało początek Kościołowi ADS (adwentyzm).

Od samego początku czołową rolę w tej społeczności odgrywała Ellen Gould Harmon – po małżeństwie z Jamesem Whitem znana jako Ellen G. White.

Ellen G. White, z domu Harmon, urodziła się 26 listopada 1827 r. w Gorham, w stanie Maine w Stanach Zjednoczonych Ameryki. W wieku 9 lat została uderzona kamieniem w nos, co spowodowało stan chorobowy i wieloletnie cierpienia, tak że nie była już ona w stanie dłużej kontynuować nauki.

Jak jej rodzice Ellen należała do Kościoła metodystów i w tej też społeczności została ochrzczona w wieku 12 lat. Jednakże już wkrótce po chrzcie., w latach 1840-44 zaczęła uczęszczać na zgromadzenia millerystów w Portland i przyjęła poglądy głoszone przez W. Millera. Wkrótce zaczęła też głosić poselstwo o powtórny przyjściu Chrystusa, za co też

wraz z siedmioma członkami swojej rodziny została wykluczona z Kościoła metodystów.

Niestety, po wykluczeniu oraz rozczarowaniu w październiku 1844 r. również ruch millerowski się załamał i rozpadł. Nie zniechęciło to jednak – jak podają źródła adwentystyczne – młodej Ellen, która wraz z innymi żarliwie modliła się o światło i dalsze prowadzenie. Dość wspomnieć, że kiedy w grudniu 1844 r. spotkała się z czterema innymi siostrami w wierze, aby się modlić, miała pierwszą wizję w której zobaczyła wędrowną adwentystów do świętego miasta. Oto co ona sama napisała o tym widzeniu:

„Wkrótce usłyszeliśmy głos Boga, jako szum wielu wód, który nas powiadał o przyjściu Jezusa, z podaniem dnia i godziny. Żyjący święci w liczbie 144 000 zrozumieli ten głos (...). Wszyscy z 144 000 byli zapieczętowani i pojednani”, a następnie „(...) byliśmy przemienieni i objęci wraz z nimi [wzbudzonymi z martwych] w powietrze na spotkanie Pana. Wszyscy byliśmy objęci przez obłok i przez siedem dni niesieni ku szklanemu morzu” (E.G. White, „Doświadczenia i widzenia”, Warszawa, s.11,12).

Warto dodać, że w ciągu swego długiego życia (zmarła w wieku 87 lat 16 lipca 1915 r.) E.G. White miała w sumie około 2000 wizji i „proroczych” snów. Tyleż samo napisała artykułów dla adwentystycznego pisma „Review”. Napisała też ponad 50 książek wydanych później w różnych językach.

Dość wspomnieć, że w oparciu o teksty z Księgi Apokalipsy, mówiące o „świadczeniu Jezusa” oraz „duchu proroctwa” (Ap 12.17; 19.10), adwentyzm głosi, że określenia te wskazują na nadprzyrodzony dar, charyzmat proroczy, który objawił się w osobie E.G. White. Charyzmat ten ma być znamię „resztki”, czyli jedyne prawdziwego Kościoła Bożego.

Według adwentyzmu, tym „prawdziwym Kościołem Bożym, będącym prawowitym dziedzicem Kościoła apostołskiego” jest właśnie Kościół Adwentystów Dnia Siódmego (Zachariasz Łyko, „Nauki Pisma Świętego”, Warszawa 1989, s. 356). Czytamy: „Kościół adwentystyczny nie tylko odpowiada obrazowi Kościoła ‘reszty’, ale także odpowiada w pełni wzorcowi Kościoła apostołskiego. Posiada wszystkie znamiona Kościoła Chrystusowego” (tamże, s. 357). Szczególnie zaś – jak już wspomniałem – potwierdzać to ma dar proroctwa, który rzekomo „objawił się w Kościele Adwentystów DS. w życiu i Ellen White” (tamże, s. 407).

To tyle tytułem wprowadzenia. Zachodzi pytanie: Jak oceniać dorobek E.G. White, a tym samym doktrynę Kościoła adwentystycznego, który w

znacznym stopniu opiera się na jej pismach? Czy wszystko to, co głosiła i pisała E.G. White zgodne jest z Biblią? Przekonajmy się o tym sami porównując to, co głosiła E. G. White z tym, co mówi Biblia. Tym bardziej że E.G. White swoje pisma stawiała na równi z pismami biblijnych proroków. Oto jej słowa:

„W czasach starożytnych Bóg przemawiał przez usta proroków i apostołów. W tych dniach przemawia do nich przez Świadectwa swego Ducha” (Świadectwa” t. IV, s. 148).

PORÓWNANIE NAUK ELLEN WHITE Z BIBLIĄ

Pogląd	Ellen G. White	Biblia
Wąż ze skrzydłami	Wąż miał skrzydła. <i>Patriarchowie i prorocy</i> , Warszawa 1998, s. 36	Biblia nie mówi o tym ani jednym słowem
Ostrzeżenie o upadku	Naszych pierwszych rodziców ... wysłańcy niebios wtajemniczyli w dzieje upadku szatana i odsłoniли jego zamiar doprowadzenia niszczycielskie zamia-ry. <i>Tamże</i> , s. 35	Biblia nie mówi o tym ani jednym słowem
Wąż zrywa owoc	Wąż zerwał cudny owoc z zakazanego drzewa i podał go do rąk wahającej się Ewie. <i>Tamże</i> , s.39	Biblia mówi: „A gdy kobieta zobaczyła, że drzewo to ma owoce dobre do jedzenia i że były miłe dla oczu i godne pożądania dla zdobycia mądrości, zerwała z niego owoc i jadła” (Rdz 3.6).

O braciach Jezusa	Wszystko to powodowało niezadowolenie braci Jezusa. Ponieważ byli starsi od Niego, uważali, że winien im był posłuszeństwo. <i>Życie Jezusa</i>, Warszawa 2000, s. 55	Twierdzenie to pochodzi z Protoewangelii Jakuba (II wiek). Jezus był pierworodnym (Łk 2.7). Miał więc braci (Mt 13. 35; Mk 6.3; J 7.5, por. Ps 69.9-10). Czytamy, że Józef nie obcował z Marią tylko do czasu (Mt 1.25).
Rok 1844 a powtórne przyjście Mesjasza	Nie głoszono takiego poselstwa we wcześniejszych stuleciach. Nie głosił go Paweł, który swym braciom mówił o przyjściu Chrystusa jako o wydarzeniu mającym mieć miejsce daleko w przyszłości. Reformatorzy również go nie głosili. <i>Wielki bój</i>, Warszawa 1998, s. 244.	Przeciwnie, z różną intensywnością głoszono je przez wszystkie wieki. Pierwsi uczniowie Mesjasza byli wręcz przekonani, że paruzja nastąpi za ich życia (por. Rz 13. 11-12; 1 Kor 7.29,31; 1 Tes 4.15-18; 5.4; Hbr 10.37; Jk 5.8-9; 1 P 4.7; 1 J 2.18).
Rozczarowanie	Pomyłka [dotycząca daty paruzji Mesjasza] ta stała się przyczyną rozczarowania wierzących, pomimo, że wszystko, co zostało przepowiedziane przez prorocstwo, a także wszystko, na co w oparciu o dowody z Pisma Świętego oczekiwali, spełniło się. <i>Tamże</i>, s. 291	Przeciwnie, nic się nie spełniło! Jezus nie powrócił 22 X 1844 r. Nie doszło do zmartwychwstania, a ziemia nie została oczyszczona ogniem.

Pomyłka roku 1844	Błąd tkwił nie w rachubie proroczych okresów, lecz w określeniu wydarzenia, które miało nastąpić przy końcu 2300 dni. <i>Tamże</i>, s. 291	Tekst z Księgi Daniela (8.14) nie dotyczy roku 1844, lecz ucisku religijnego i splugawienia świątyni przez Antiocha IV oraz zawieszenia kultu na 1150 dni (8.14), od 167 do 164 r. p.n.e. (por. 1 Mch i 2 Mch).
Mesjasz w roku 1844 wstąpił do najświętszego świątyni	Przy końcu 2300 dni, to jest w roku 1844, wstąpił do najświętszego w niebieskiej świątyni przed obliczność Bożą, aby dokończyć dzieła pojednania. <i>Historia zbawienia</i>, s. 267, wyd. II	Pisma mesjańskie, czyli tzw. Nowy Test. mówią, że zostaliśmy pojednani z Bogiem tu na ziemi: „Jeśli będąc nieprzyjaciółmi, zostaliśmy pojednani z Bogiem przez śmierć Syna jego, tym bardziej, będąc pojednani, dostąpimy zbawienia przez życie jego” (Rz 5.10-11; Kol 1.19-22). Poza tym Mesjasz od razu po wniebowstąpieniu wszedł „za zasłonę” (Hbr 6.19-20) i „zasiadł” po prawicy Boga (Hbr 1.3).
Sąd śledczy	Prawdziwe oczyszczenie niebieskiej świątyni dokona się przez usunięcie, czyli zgładzenie grzechów w niebie. Stwarza to konieczność przeglądu	Pismo uczy czegoś zupełnie innego. Swego rodzaju sąd dokonuje się już teraz, kiedy to ludzie skonfrontowani są z prawdą Słowa Bożego; odrzu-

	ksiąg sprawozdawczych, aby móc stwierdzić, kto na skutek pokuty za grzech i wiary w Chrystusa, będzie upoważniony do korzystania z dobrodziejstw Jego pojednania. Dlatego oczyszczenie świątyni wymaga przeprowadzenia sądu śledczego. <i>Tamże</i>, s. 267.	cając ją, podlegają temu właśnie sądowi (Jan 3.17-21). Natomiast sąd ostateczny będzie miał miejsce w czasie paruzji Mesjasza (Jan 5. 24; 12.47-48; Mt 25.31-46; 2 Kor 5.10). Poza tym Bóg nie potrzebuje przeprowadzać żadnego śledztwa. Wie wszystko i zna nas na wylot (por. Ps 139; Mt 6.8).
Grzechy w niebie	W starożytności przenoszono do ziemskiej świątyni grzechy ludzi symbolicznie przez krew ofiary za grzech. Nasze grzechy są w rzeczywistości przenieszone do niebieskiej św. przez krew Jezusa Chrystusa. <i>Tamże</i>, s. 267.	Pisma mówią, że Jezus „grzechy nasze sam na ciebie swoim poniósł na drzewo” (1 P 2.24), że je odpuścił i zglądził (Hbr 9.26,28;10.11-18; Mt 26. 28). Krew głodzi grzechy, a nie przenosi ich do nieba, bo tam nic nieczystego nie wejdzie (1 J 1.7,9; Ap 21.27).
Szatan nosicielem grzechów	Podczas gdy zabijana ofiara wskazywała na Chrystusa jako Baranka Bożego (...), to kozioł wypędzony na pustynię przedstawiał szatana (...) na którego ostatecznie włożone zostaną grzechy żałujących za swe czyny (...). Gdy Chrystus	Pismo nie mówi, aby drugi kozioł symbolizował Azazela (szatana), lecz że miał być wypędzony do Azazela (Kpł 16.10). To przez tego kozła miało dokonać się przeblaganie (w. 10,20-22). Sam zaś Azazel, symbolizujący

	przy końcu swojej służby mocą własnej krwi usunie ze świątyni grzechy swego ludu, wówczas włoży je na szatana (...), który na zawsze zostanie odłączony od Boga i zba-wionych oraz będzie zgładzony wraz z grzechami i nienawróconymi ludźmi. <i>Wielki bój</i>, 2011, s.224	moce zła, miał doprowadzić do śmierci „potomka niewiasty” (Rdz 3.15). Jezua został wydany za nas wszystkich! (Rz 8.32; Jan 8.32).
Bóg obwieszcza dzień i godzinę	Wkrótce usłyszymy jak szum wielu wód głos Boga, który obwieści nam dzień i godzinę przyjścia Jezusa. <i>Wydarzenia czasów końca</i>. Warszawa 1995, s. 183 Ponieważ czas jest krótki, powinniśmy pracować z pilnością i ze zdwojoną energią. Nasze dzieci może już nie zdążą pójść na studia. (...) Nie jest rozsądne, aby decydować się teraz na dzieci. Czas jest krótki... <i>Tamże</i>, s. 26	Jezus mówił, że o tym dniu i godzinie nikt nie wie, że przyjdzie jak złodziej, jak błyskawica (Mt 24. 36,43,27). Nie nasza to rzecz „znać czasy i chwile, które Ojciec w mocy swojej ustanowił” (Dz 1. 7, por. Mt 24.36; 25.13). Swoją drogą, co by powiedziała E. White dzisiaj w 2014 roku?
Wydziedziczenie narodu wybranego	Wyróżniony niegdyś przez Boga, sam odszedł od Niego i stać się miał niedługo na-	„I weźmie Jahwe Judę w posiadłość dziedziczną, jako swój dział w ziemi świętej, i

	rodem wydziedziczonym przez Jahwe. <i>Życie Jezusa</i> , s. 507.	znowu obierze Jeruzalem” (Zach 2.16, por. Joel 3.7). „Nie odrzucił Bóg swego ludu, który uprzednio sobie upatrzył (...). Nieodwołalne są bowiem dary i powołanie Boże” (Rz 11. 2,29).
Zmartwychwstanie sprawiedliwych	Z prochu ziemi wszyscy wychodzą w tej postaci, w jakiej złożono ich do grobu. <i>Wielki bój</i> , s. 445	„(...) wszyscy będziemy przemienieni w jednej chwili (...) umarli wzbudzeni zostaną jako nie skażeni, a my zostaniemy przemienieni” (1 Kor 15. 51-52).
Jerozolima nie będzie odbudowana	Widziałam też, że stara Jerozolima nigdy już nie będzie odbudowana. <i>Doświadczenia i...</i> s 60	Przeczą temu fakty. Jerozolima jest dziś stolicą Izraela (por. Iz 66.10-21).
144 tysiące adwentyistów	Bóg pokazał mi wędrówkę adwentyistów do świętego miasta (...). Podczas modlitwy (...) zobaczyłam prostą, wąską ścieżkę, która prowadziła wysoko nad ziemią. Po niej pielgrzymowali adwentyści do świętego miasta (...). Wszyscy z 144 000 byli	Wg Biblii są nimi wierni Żydzi, a przemawia za tym: <u>obraz pieczętowania</u> (Ez 9.1-6); <u>znak na czole</u> (Ap 14.1; Wj 13.16;11.7; Iz 44.5; 66.19); <u>pocho-dzenie</u> (w.4-8); <u>góra Syjon</u> (Ap 14.1 por. Ps 2.6; 48.3; 78.68-69; 125.1; Iz 49.14; 59.20; 60.14; 62.11; Za 8.2-3,13; 9.14-16); <u>pier-</u>

	zapieczętowani i zupełnie pojednani. <i>Doświadczenia i widzenia</i> , s.10,11	<u>wociny</u> (Ap 14.4 por. Wj 4.22; Jr 2.3; 31.9; Oz 11.1; Jk 1.1.18); „w ustach ich nie <u>znaleziono kłamstwa</u> ” (Ap 14.5 por. Sof 3.13).
Kim jest Michał?	Mojżesz przeszedł przez śmierć, ale z nieba zszedł Michał i obdarzył go znów życiem, nim ciało jego doznało skażenia. Szatan (...) twierdził, że ciało należy do niego; lecz Michał wskrzesił Mojżesza i zabrał go do nieba. Szatan strasznie bluźnił Bogu (...). Ale Jezus nie zgromił swego przeciwnika, pomimo, że sługa Jego zgrzeszył jedynie przez pokusy szatańskie. Odsyłając szatana do Ojca swego, rzekł mu: „Niech cię Pan zgromi!” <i>Tamże</i> , s. 136	Biblia nazywa Jezusa „Panem” i „Mesjaszem”, ale nigdy Michałem. Wg Księgi Daniela i Apokalipsy Michał jest „jednym z pierwszych ksiąg anielskich”, obrońcą i „orędownikiem” Izraela (Dn 10.13,21;12.1; Ap 12.7-8). Żydowska literatura przedstawia Michała i Gabriela jako dwóch wymienionych z imienia spośród czterech aniołów stojących wokół tronu Bożego. Tekst Judy (w. 9) pochodzi zaś z apokryficznej księgi żydowskiej pt. „Wniebowzięcie Mojżesza”, z I wieku n.e.

Powyższe porównanie twierdzeń E.G. White z nauką Biblii dotyczy tylko niektórych kwestii doktrynalnych. Rozbieżności tych jest bowiem

znacznie więcej, o czym zresztą przekonamy się w dalszej części tego opracowania. Dziwić się tylko należy, że większość adwentystów zdaje się tego nie dostrzegać, chociaż Ellen White wyraźnie twierdziła, że przekazuje nauki objawione jej przez Boga. Czytamy:

„W listach, które piszę, w świadectwach, które składam, ofiaruję wam to, co Pan mi przedstawił. Nie wypowiadam na papierze ani jednego artykułu, który by wyrażał tylko moje własne myśli, są mi one odsłonięte przez Boga w widzeniu – cenne promienie światła bijącego od tronu Bożego” („Ze skarbnicy świadectw”, t. II, Warszawa 1974, s.19).

E.G. White była tak pewna tego, że jej pisma pochodzą od Boga, że napisała:

„Jeżeli świadectwa głoszą coś, co nie jest zgodne ze Słowem Bożym, odrzućcie je. Chrystus i Belial nie mogą iść razem” (Tamże, s. 204).

Innymi słowy, adwentyści nie powinni obawiać się odrzucenia tego, co nie zgadza się z Biblią. Przeciwnie, powinni odciąć się od wszystkiego, co się z Biblią nie zgadza.

PORÓWNANIE JOSEPHA SMITHA I ELLEN WHITE

Joseph Smith (1805-1844) był założycielem Kościoła Jezusa Chrystusa Świętych w Dniach Ostatnich (Mormoni).

Poniżej zamieszczone cytaty podajemy dlatego, że ujawniają uderzające podobieństwa w ich doświadczeniach i przekazie.

(źródło: Sydney Cleveland, Robert K. Sanders, „Ellen G. White przeczy Biblii”).

Joseph Smith, Pearl of Great Price [Perła wielkiej wartości]	Ellen White, Testimonies I, Life Sketches [Świadectwa I, Życie Ellen G. White, D.M. Canright]
Wydawało mi się przez pewien czas, że czeka mnie nieuchronna zagłada... 48:15	... czułam się jak gdybym została odratowana z piekła... 1T 31; LS 161
Otoczony byłem gęstą ciemnością i wydawało mi się przez chwilę, że jestem zgładzony... 48:15	Spadła na mnie całkowita ciemność i wydawało mi się, że nie ma ucieczki z tych cieni... 1T 25; LS 153
Kiedy doszedłem do siebie, leżałem na plecach z oczami wpatrzonymi w niebo. Kiedy zniknęło światło zostałem zupełnie bez sił , ale odzyskawszy ich trochę wróciłem do domu... 48:20	Podczas gdy leżałam tak bezradnie, przemijały przede mną sceny piękna i chwały, a ja czułam się jakbym osiągnęła bezpieczeństwo i pokój nieba. Ostatecznie wróciły moje siły i podniosłam się... 1T 29; LS 157
Kiedy stałem oparty o kominek, Matka chciała wiedzieć o co chodzi. Odpowiedziałem: „Nieważne, wszystko jest w porządku, zupełnie w porządku.” Później powiedziałem mojej matce ... 48:20	Powierzyłam wszystkie moje smutki i konsternacje mojej matce . Czułam się mną zajęta, dodawała mi otuchy i współczuła mi. LS 157
Wykorzystałem okazję, aby opowiedzieć mu o wizji, którą miałem... potraktował ten przekaz... z wielką pogardą i powiedział, że wszystko pochodziło od diabła ... 48:21	... Czułam, że nie wolno mi opowiedzieć mojej wizji w takim towarzystwie... Oskarżyli moje wizje o to, że pochodzą od diabła ... LS 229;231
W rezultacie często czułem się potępiony za moje słabości i niedoskonałości. Po tym jak tego wspomnianego wieczora 21 sierpnia udałem się do łóżka, oddałem się modlitwom i błaganiom do	...słowa potępienia rozbrzmiewały mi w uszach w dzień i w nocy, a moim nieustannym wołaniem do Boga było: „Co powinnam zrobić, aby być zbawiona?”... Zdarzało się, że przez całe noce nie śmiałam

Wszchemogącego Boga, aby przebaczył mi wszystkie moje grzechy... 50:29	zmrzyć oka, ale zamiast tego ... klęczałam na podłodze, cicho się modliłam... 1T 23,26
Bóg miał dla mnie zadanie... PGP 51:33	Bóg dał mi zadanie... 5T 19
I, oto, ukaze się to drukiem i Szatan zahartuje serca ludzi i wzbudzi w nich złość przeciw Tobie tak, aby nie uwierzyli w moje słowa. Dlatego Szatan myśli że pokona Twoje świadectwo w tym pokoleniu i że to pokolenie nie ujrzy tego dzieła. DC 10:32,33	To duch Szatana ujawniał się w spojrzeniach i słowach, aby spełzły na niczym Świadectwa Ducha Bożego. I słycać dziś to wołanie, jeśli słyszycie Jego głos, nie zatwardzajcie serc jak w dzień kuszenia na pustyni. Special Testimony to the Battle Creek Church [Specjalne Świadectwo dla Zboru Battle Creek], 9.

Można mieć tylko nadzieję, że Czytelnicy zapoznając się z tym porównaniem sami wyciągną odpowiednie wnioski. Tym bardziej że nie tylko Joseph Smith głosił, że „Księga Mormona... zawiera **prawdę** i słowo od Boga” (DC 19:26), ale czyniła to również Ellen White: „... W moich książkach **prawda** jest określona i zabarykadowana przez «Tak powiedział Pan»” (List, 6 marca 1906).

CO NAS DZIELI – CO NAS ŁĄCZY?

Mimo powyżej zamieszczonych porównań, świadczących na niekorzyść Ellen White, jako Społeczność dalecy jesteśmy od tego, aby ją po tępić, czy też przypisywać jej złą wolę. Tym bardziej że współczesny jej długoletni lekarz szpitala adwentystycznego w Battle Creek stwierdził, że jej wizje były spowodowane chorobą mózgu. Z drugiej jednak strony, nie możemy obojętnie przejść

obok tego, co E. G. White głosiła, chociażby z tego powodu, że coraz częściej stawiane są nam pytania: jaki jest nasz stosunek do „świadectw” E. G. White oraz co nas dzieli od adwentyzmu, że nie jesteśmy razem?

Cóż, mimo naszego życzliwego stosunku do adwentystów oraz otwartości na dialog oparty na Biblii, jako Społeczność Zborów Bożych musimy uczciwie powiedzieć, że różnic tych jest naprawdę sporo. Oprócz tego, co już wyżej zostało wykazane, poniżej zamieszczam więc kolejne, aby Czytelnik sam mógł ocenić, czy są one istotne, czy też można przejść nad nimi do porządku dziennego.

Zanim jednak ocenimy wagę owych różnic, warto najpierw przypomnieć słowa apostoła Pawła, który do Koryntian pisał tak:

„**Czy nie wiecie, że odrobina kwasu cały zaczyn zakwasza?**” (1 Kor 5.6).

Innymi słowy, nie tylko ważne jest to, co nas łączy, ale także to, co nas dzieli. Dzieli nas...

1. Eklezjologia

Kościół ADS głosi, że jest jedynym prawdziwym Kościołem Ostatków, wzbudzonym przez samego Boga i dlatego przynależność do tego Kościoła jest warunkiem zbawienia.

Zbory Boże wierzą natomiast, że należą do jedynej duchowej Ciała Chrystusa wraz z wszystkimi wyznającymi „wiarę Jezusa i przestrzegającymi przykazań Bożych” (Ap 14.12), i to niezależnie od tego pod jaką nazwą występują. Warto zauważyć, że Jezus nie przyszedł zakładać odrębnej od judaizmu instytucji religijnej, bo przyszedł do „owiec zaginionych z domu Izraela” (Mt 15.24), aby do tej właśnie „owczarni”, włączyć i inne narody (J 10.16). Nie przyszedł więc budować „kościola”, tym bardziej hierarchicznego ze stolicą w Rzymie, lecz „społeczność izraelską” (Ef 2.12) – wspólnotę narodów obejmującą Żydów i nie-Żydów (Ef 2.14-22). To znaczy, że każdy, kto przyjmuje żydowskiego Mesjasza i to, co On głosił, jest w duchowym sensie przyłączony do tej właśnie mesjanicznej „społeczności izraelskiej” zgodnie z obietnicą daną Abrahamowi: „...w tobie błogosławione będą wszystkie plemiona ziemi” (Rdz 12.3).

Innymi słowy, Biblia w ogóle nie mówi o kościele. Pisma hebrajskie (tzw. Stary Testament) używają takich określeń jak *kahal* lub *edah*, które w Septuagincie (grecki przekład Biblii) przetłumaczono na *ekklesia* i *synago-*

ge, lecz słowa te oznaczają „zgromadzenie”, „zebranie” lub „wspólnotę”, a nie „kościół”.

Polskie słowo „kościół” pochodzi od czeskiego słowa *kostel*, które wprowadzone zostało od łacińskiego *castellum* oznaczającego gród, warownię. Słowo to nie ma więc nic wspólnego z przesłaniem Biblii, a nawet ze światem greckim, w którym słowo „kościół” w ogóle nie istniało.

Na ten istotny fakt zwrócił uwagę już William Tyndale, który w wydanym przez siebie Nowym Testamencie w 1525/6 roku ani razu nie użył słowa „kościół”. Dość wspomnieć, że Kościół papieski „podziękował” mu za to torturami i spaleniem na stosie jako heretyka.

Co ciekawe, również Marcin Luter tłumacząc słowo *ekklesia*, nie użył słowa *kirche* (kościół), lecz *gemeinde*, czyli „gmina”, „wspólnota”. Podobnie przetłumaczono *ekklesia* w niektórych przekładach duńskich, norweskich i szwedzkich, ponieważ takie właśnie jest znaczenie tego słowa.

Krótko mówiąc, wszelkie spory o „prawdziwy Kościół” nie mają absolutnie żadnego sensu, bo taki kościół po prostu nie istnieje.

2. Struktury organizacyjne

Kościół ADS bardzo mocno podkreśla władzę w swojej organizacji. W Kościele tym istnieje więc scentralizowana władza nad całą społecznością, niemalże na każdym szczeblu. Co więcej, w adwentyźmie istnieje także dość wyraźnie zarysowany podział na duchowieństwo i świeckich.

Zbory Boże uznają jako podstawową zasadę organizacji pełną autonomię lokalnych zborów. To znaczy, że zgodnie ze słowami „powiedz zborowi” (Mt 18.17), pełna władza należy do zboru. Rada Starszych, Zarząd (Kolegium Wykonawcze), pełnią jedynie powierzoną im służbę, której zadaniem jest konsolidacja poszczególnych zborów wokół wspólnego celu. Społeczność uznaje również zasadę powszechnego kapłaństwa wszystkich wierzących, a więc nie istnieje żaden podział na duchowieństwo i świeckich.

3. Trójca

Kościół ADS przyjął powszechnie uznawany dogmat Trójcy Świętej, chociaż wszyscy pionierzy adwentyzmu odrzucali ten dogmat, a Kościół

ADS przez wiele lat starał się zatuszować ten fakt. Przypomnijmy, że przeciwnikiem dogmatu Trójcy był nawet James White, który napisał:

„Jako fundamentalne błędy możemy zakwalifikować na równi z innymi sfałszowany szabat i inne błędy, które protestanci wynieśli od Kościoła katolickiego, takie jak chrzest przez pokropienie, trójca, świadomość umarłych i wieczne życie w boleściach” („Review and Herald”, 12. 09. 1854).

Podobnie uważał J.N. Andrews. Oto jego słowa:

„Nauka o Trójcy (...) została na soborze w Nicei 325 po Chrystusie przez Kościół ustanowiona. Ta nauka zniekształciła i zniszczyła osobowość Boga Ojca oraz jego Syna i naszego Pana Jezusa Chrystusa. Bezceństwa przez które Kościołowi Bożemu ta nauka została narzucona, dokumentuje historia chrześcijaństwa. Każdy, kto w tę naukę wierzy powinien się ze wstydu zarumienić. (Review & Herald, 6. Merch 1855).

Zbory Boże kategorycznie odrzucają dogmat Trójcy jako sprzeczny z biblijnym monoteizmem, czyli z nauką proroków, Mesjasza i Jego uczniów – apostołów (Pwt 6.4-5; Iz 44.6; 24; 45.18; 46.9; Oz 13.4; Mal 2.10; Mt 4.10; Mk 12.29; J 17.3; 20.17; 1 Tm 1.17; 6.16; Judy 1.25; Ap 1.1; 3.12).

4. Źródło wiary

Kościół ADS twierdzi, że Pismo Święte jest jedynym źródłem objawienia Bożego, a „świadczenia ducha prorocтва” są jedynie „mniejszym światłem”. W rzeczywistości jednak to pisma „prorokini” Ellen G. White stanowią postawę większości nauk głoszonych przez KADS, a Biblia jest komentowana w świetle tych właśnie pism.

Zbory Boże wyznają zasadę, że tylko Biblia jest autorytatywnym i jedynym wystarczającym źródłem wiary i moralności (por. 2 Tm 3.15-17).

5. Formuła chrztu

Kościół ADS stosuje tzw. trynitarną formułę chrztu opartą na wersecie z Ewangelii Mateusza (28.19).

Zbory Boże uważają tę formułę za błędną co najmniej z kilku powodów. Po pierwsze – z Dziejów Apostolskich i Listów Pawła wynika, że wcześniej zanurzenia (gr. *baptizo* – zanurzyć) dokonywano **w imię Jezusa** (por. Dz 2.38; 8.16; 10.48; 19.5; 1 Kor 6.11; Gal 3.27; Kol 2.11). Po drugie – formuła z Mt 28.19 nie pasuje do znaczenia *baptizo*, czyli zanurzenia w

życie, śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa (por. Rz 6.3-6). Po trzecie – trynitarna formuła odbiega od kontekstu i podmiotu, czyli tej osoby – Chrystusa, który powiedział: „Dana mi jest wszelka moc” (w. 18) oraz: „A oto Ja jestem z wami...” (w. 20). Po czwarte – „Obecnie teologowie biblijni przyjmują, że **formuła trynitarna ma charakter redakcyjny**, stanowi odbicie praktyki Kościoła pierwotnego. Jezus chciał najprawdopodobniej zaznaczyć jedynie: Udzielajcie im chrztu w imię moje, tzn. na mój rozkaz, z mojej mocy, by odróżnić swój chrzest od chrztu Jana Chrzciciela” (Encyklopedia Katolickiej, KUL, t. III, hasło „Chrzest”, s. 354).

6. Pamiątka Wieczery Pańskiej

Kościół ADS jak wiele innych wyznań/kościółów obchodzi Pamiątkę Wieczery Pańskiej kilka razy w roku.

Zbory Boże jakkolwiek nikogo nie potępiają z powodu wielokrotnego obchodzenia tej Uroczystości, to jednak – zgodnie z Pismem Świętym – obchodzą Pamiątkę Wieczery Pańskiej raz w roku 14 Nisan (Łk 22.1,7,14-20; 1 Kor 5.7-8). Bóg powiedział: „Jedno prawo obowiązywać będzie tu była i cudzoziemca” (Wj 12.49).

7. Krzyż

Kościół ADS dostosował się do innych społeczności wyznaniowych i w swoich miejscach zgromadzeń (kaplicach) umieszcza krzyż, tyle że bez wizerunku.

Zbory Boże uważają tę praktykę za niedopuszczalną. Po pierwsze – że jest ona sprzeczna z drugim przykazaniem Dekalogu (Wj 20.3-6). Po drugie – „Kształt dwuramiennego krzyża **wywodzi się ze starożytnej Chaldei, gdzie był on symbolem boga Tammuza** (przypominał kształtem mistyczne Tau, inicjał jego imienia), podobnie zresztą jak w innych okolicznych krajach z Egiptem włącznie. Do połowy III wieku po Chrystusie kościoły albo już odstąpiły od niektórych nauk wiary chrześcijańskiej, albo je pozmiały. Chcąc podnieść prestiż odstępczego systemu kościelnego, zaczęto przyjmować do kościołów pogan, którzy się nie odrodzili przez wiarę, i bardzo często pozwalano im zatrzymać dotychczasowe pogańskie znaki i symbole. Z tego powodu przyjęto również Tau (czyli T) w najczęściej spotykanej postaci z obniżoną poprzeczką jako wyobrażenie krzyża

Chrystusowego” (W.E. Vine, „An Expository Dictionary of New Testament Words”, Londyn 1962, s. 256). Krzyż nie był więc ani symbolem, ani przedmiotem kultu pierwszych wyznawców Mesjasza (por. Ez 8.13-14). Po trzecie – łaciński krzyż (łac. *crux* – krzyż) jest raczej symbolem niezliczonych zbrodni i militarnych podbojów: prześladowań Żydów, wypraw krzyżowych, podbojów kolonialnych, zbrodni zakonu krzyżackiego na ziemiach polskich itp.

Mimo tak wyraźnych różnic, warto zaznaczyć, że adwentyzm głosi też takie zasady, z którymi się zgadzamy i to nas z nimi łączy. Należą do nich między innymi:

1. Kładzenie mocnego nacisku na Biblię.
2. Wiara, że Bóg sprawiedliwia człowieka z łaski przez wiarę w Jezue Mesjasza, niezależnie od czynków Prawa; że fakt ten nie zwalnia jednak z obowiązku posłuszeństwa Prawu Bożemu (Rz 3.21-31), co stanowi ważny czynnik w uświęceniu człowieka (1 P 1.22-25).
3. Wiara, że wola Boża w stosunku człowieka do Boga i relacji międzyludzkich wyrażona została w Piśmie Świętym (2 Tm 3.16-17), a najzwyczajniej w Dziesięciu Przykazaniach Bożych (Wj 20.1-17); że Prawo to obowiązuje wszystkich ludzi (Koh 12.13), bo jest święte, sprawiedliwe, dobre, wieczne i niezienne (Rz 7.12; Ps 19.8-10; 111.7-8).
4. Przestrzeganie biblijnego szabat, tj. soboty – siódmego dnia tygodnia, zgodnie z czwartym przykazaniem Dekalogu (Wj 20.8-11).
5. Wiara w powtórne i widzialne przyjście Mesjasza.
6. Opowiadanie się za rozdziałem „kościół” od państwa (Mt 22.21) oraz za wolnością sumienia i wyznania.
7. Wiara, że nieśmiertelnym jest jedynie Bóg (1 Tm 1.17; 6.16), że „umarli nic nie wiedzą” (Koh 9.5-6,10) aż do zmartwychwstania (1 Kor 15.51-54).
8. Zanurzenie w wodzie w wieku świadomym, poprzedzone poznaniem i przyjęciem Słowa Bożego, odnowieniem życia, czyli pogrzebaniem starego i powstaniem wraz ze zmartwychwstałym Mesjaszem do nowego (Rz 6.3-6; 2 Kor 5.17).
9. Spożywanie Wieczery Pańskiej pod dwiema postaciami – chleba i wina.
10. Otwartość dla wszystkich zainteresowanych Słowem Bożym, czyli potrzeba misji wśród niewierzących.

KOŃCOWY WERDYKT

Adwentyzm głosi: „Jednym z darów Ducha Świętego jest prorocstwo. Dar ten, będący znakiem wyróżniającym ostatni kościół, objawił się w posłannictwie Ellen G. White. Pisma jej – służebnicy Pańskiej – są stałym i autorytatywnym zasobem prawdy, dostarczając kościołowi pociechy, myśli przewodnich, wskazówek i szansy poprawy” („W Jego ślady”, Oddział ds. Kaznodziejstwa przy Radzie Naczelnej Kościoła ADS, 2002).

Pismo nakazuje nam jednak sprawdzać proroków: „Umiłowani, nie każdemu duchowi wierzcie, lecz badajcie duchy, czy są z Boga, gdyż wielu fałszywych proroków wyszło na ten świat” (1 J 4. 1).

Powodem dla którego mamy to czynić jest fakt, że jest wielu fałszywych proroków. Także sam Jezus przestrzega nas przez fałszywymi prorokami: „Powstaną bowiem fałszywi mesjasze i fałszywi prorocy i czynić będą wielkie znaki i cuda, aby, o ile można, zwieść i wybranych” (Mt 24.24).

Oto dlaczego tak ważne jest, aby w świetle Pisma Świętego poddać proroków próbie i dowiedzieć się, czy tak się rzeczy mają, jak głoszą, czy nie (por. Dz 17.11).

Zatem, jakim kryterium musi odpowiadać prawdziwy prorok, którego posłał Bóg?

Po pierwsze – jego prorocтва muszą się spełniać.

„Jeśli który prorok odważy się mówić w moim imieniu to, czego mu nie rozkazałem, albo wystąpi w imieniu bogów obcych – taki prorok musi ponieść śmierć. Jeśli pomyślisz w swym sercu: A w jaki sposób poznam słowo, którego Jahwe nie mówił? – gdy prorok przepowie coś w imieniu Jahwe, a słowo jego będzie bez skutku i nie spełni się, [znaczy to, że] tego Jahwe do niego nie mówił, lecz w swej pysze powiedział to sam prorok. Nie będziesz się go obawiał” (Pwt 18.20-22, BT wyd. II).

Niestety, Ellen G. White nie spełnia tego kryterium. Przykładem tego jest następująca przepowiednia z roku 1856:

„Pokazano mi ludzi zgromadzonych na Konferencji. Anioł rzekł: Niektórzy z nich będą pokarmem dla robaków, innych dopadną ostatnie plagi, a jeszcze inni przeżyją i pozostaną na ziemi, aby przemienić się podczas przyjścia Jezusa” (*Testimonies* [Świadectwa], Tom 1, str. 131).

Jak łatwo się domyślić, przepowiednia ta się nie spełniła. Kto się pomylił: anioł czy Ellen White?

Po drugie - nie mogą przywłaszczać sobie cudzych pism

„Oto dlatego się zwrócę przeciw prorokom – wyrocznia Jahwe – którzy kradną sobie nawzajem moje słowo. Oto się zwrócę przeciw prorokom – wyrocznia Jahwe – którzy używają swego własnego języka, by wypowiedzieć wyrocznie” (Jr 23.30- 31).

Książka Waltera Rea „The White Lie” (Białe kłamstwa) oraz D. M. Canrighta „Life of Mrs. E. G. White – Her Claims Refuted” (Życie Ellen White – Obalenie jej twierdzeń) dowiodła, że pisma Ellen White zostały skopiowane z innych źródeł. Potwierdził to również dr Fred Veltman, któremu Kościół ADS zlecił analizę jej pism. Według niego, spora część tekstu nie jest autorstwa Ellen White. Oto jego opinia:

„Zaraz na początku muszę przyznać, że w mojej ocenie jest to najpoważniejszy problem dotyczący twórczości Ellen White. Podważa on jej szczerłość, uczciwość, a co z tym idzie, również jej wiarygodność” (*Ministry* [Posługa], grudzień 1990, str. 11,14).

Po trzecie – prorok nie może zaprzeczać Słowu Bożemu.

„Oto się zwrócę przeciw tym, którzy prorokują sny kłamliwe – wyrocznia Jahwe – opowiadają je i zwodzą mój lud kłamstwami i chępliwością. Nie posłałem ich ani nie dawałem polecenia; w niczym też nie są użyteczni dla tego narodu – wyrocznia Jahwe” (Jr 23.32).

Niestety, dokładna analiza pism Ellen White wskazuje na to, że w wielu miejscach zaprzeczają one Biblii. Przykładem tego jest niemalże cała eschatologia z tzw. sądem śledczym.

Reasumując:

1. Pismo Święte zawiera nieomylnie (bezbłędne) objawienie woli Boga (Am 3.7; 2 Tm 3. 16-17). Natomiast pisma Ellen White są omylne (mimo iż uważane są za natchnione) i zawierają rażące błędy.

2. Pismo Święte zapisane zostało przez ludzi natchnionych Bożym Duchem Świętym (2 Tm 3.16; 2 P 1. 21). Większość pism E.G. White jest plagiatem autorów nie będących adwentystami.

3. Pismo Święte jest w całości idealnie zgodne. Pisma E. G. White zawierają sprzeczne świadectwa.

4. Proroctwa Pisma Świętego zawsze się spełniały. Prorocy nie musieli poprawiać swoich pism po tym, jak proroctwo się nie sprawdziło. Pisma E. G. White zawierają całkowicie nieprawdziwe proroctwa.

5. „Pismo nie może być naruszone” (J 10.35). „Niczego nie dodacie do tego, co ja wam nakazuję, i niczego z tego nie ujmiecie, przestrzegając przykazań Jahwe, waszego Boga” (Pwt 4.2). Niestety, E. G. White postawiła swoje pisma na równi z Biblią: „Wzięłam najdroższą sercu Biblię i uzupełniłam ją kilkoma ‘Świadectwami’ zesłanymi dla ludu Bożego”.

Jezus powiedział: „Baczenie, żeby was kto nie zwiódł (...). Powstaną bowiem fałszywi mesjasze i fałszywi prorocy i czynić będą wielkie znaki i cuda, aby, o ile można, zwieść i wybranych” (Mt 24.4,24)

Bolesław Parma

BIBLIJNE RADY

1. „Kto mądry, niech słucha i pomnaża naukę, a rozumny niech zdobywa wskazówki, aby rozumieć przypowieść i przenośnię, słowa mędrców i ich zagadki. Bojaźń Jahwe jest początkiem poznania” (Prz 1.5-7).
2. Regularnie czytaj Pismo Święte. Jezus powiedział: „Nie samym chlebem żyje człowiek, ale każdym słowem, które pochodzi z ust Bożych” (Mt 4.4, por. Dz 17.11; 2 Tm 3.15-17).
3. Przed otwarciem Biblii proś Boga o pomoc w zrozumieniu i przyjęciu Jego Słowa (por. Ps 119.18; Łk 11.9-133).
4. „Chrystusa Pana poświęćmy w sercach naszych, zawsze gotowi do obrony przed każdym, domagającym się od nas wytłumaczenia się z nadziei naszej. Lecz czynmy to z łagodnością i szacunkiem” (1 P 3.15-16).
5. „Jeśli kto mówi, niech mówi jak Słowo Boże. Jeśli kto służy, niech czyni to z mocą, której udziela Bóg, aby we wszystkim był uwielbiony Bóg przez Jezusa Chrystusa (1 P 4.11).
6. Nigdy nie zniekształcaj treści Słowa Bożego: „Nie dodawaj nic do Jego słów, aby cię nie zganił i nie uznał za kłamcę” (Prz 30.6); „Ni-

- czego nie dodacie do tego, co ja wam nakazuję, i niczego z tego nie ujmiecie, przestrzegając przykazań Jahwe, waszego Boga, które ja wam nakazuję” (Pwt 4.2, por. Ap 22.18-19).
7. „Przed wszystkim to wiedźcie, że wszelkie prorocтво Pisma nie podlega dowolnemu wykładowi. Albowiem prorocтво nie przycho-dziło nigdy z woli ludzkiej, lecz wypowiadali je ludzie Boży, na-tchnieni Duchem Świętym” (2 P 1.20-21).
 8. „Zaufaj Bogu z całego swojego serca i nie polegaj na własnym ro-zumie! Pamiętaj o Nim na wszystkich swoich drogach, a On pro-stować będzie twoje ścieżki” (Prz 3.5-6).
 9. „Nie bądź prędkie w mówieniu i niech twoje serce nie wypowiada śpiesznie słowa przed Bogiem, bo Bóg jest w niebie, a ty na ziemi. Dlatego niech twoich słów będzie niewiele” (Koh 5.1).
 10. „Niechaj niewielu z was zostaje nauczycielami, bracia moi, bo otrzymamy surowszy wyrok” (Jk 3.1).
 11. Dąż do wyciszenia wewnętrznego i zewnętrznego, abyś mógł otwo-rzyć się na Boga i wsłuchać się w Jego głos. Napisano: „(...) w ci-szy i zaufaniu będzie wasza moc” (Iz 30.15).
 12. „Nie opuszczajmy wspólnych zebrań naszych (...), lecz dodawajmy sobie otuchy, a to tym bardziej, im lepiej widzicie, że się ten dzień przybliży” (Hbr 10.25).
 13. „Myślmy tylko o tym, co prawdziwe, co pocziwe, co sprawiedliwe, co czyste, co miłe, co chwalebne, co jest cnotą i godne pochwały” (Flp 4,8).
 14. „Bądźmy jedni dla drugich uprzejmi, serdeczni, odpuszczając sobie wzajemnie, jak i wam Bóg odpuścił w Chrystusie” (Ef 4.32).
 15. „Wykorzystujmy czas, gdyż dni są złe” (Gal 5.16). Przeżywajmy każdy dzień w całej pełni skupiając się na tym, co Bóg chce, abyśmy robili dziś, w tej właśnie chwili.
 16. Miejmy na każdy dzień plan działania. Życie poucza nas, że brak planu, organizacji, jest przyczyną wielu niepowodzeń. Dlatego każ-dego wieczoru zaplanujmy wszystko, co chcemy zrobić następnego dnia i powierzmy to Bogu (Ps 37.3-7).
 17. Bądźmy wierni w małych rzeczach: „Kto jest wierny w najmniejszej sprawie i w wielkiej jest wierny, a kto w najmniejszej jest niespra-wiedliwy i w wielkiej jest niesprawiedliwy” (Łk 16.10).

18. Róbmy trudne i bolesne rzeczy w pierwszej kolejności. Mamy bowiem zwyczaj robić najpierw proste rzeczy, rzeczy które lubimy, i odkładać te, których nie lubimy. Powinniśmy próbować odwrócić to, tym bardziej że i jedno z przykazań Bożych mówi, abyśmy najpierw „sześć dni pracowali”, a dopiero później, siódmego dnia odpoczęli (Wj 20.9-10).
19. „Za wszystko dziękujmy; taka jest bowiem wola Boża w Chrystusie Jezusie względem nas” (1 Tes 5.18).
20. „Radujmy się w Panu zawsze” (Flp 4.4; 1 Tes 5.16).
21. Znośmy wszelkie próby ze spokojem, a gdy upadniemy, powstańmy natychmiast i zacznijmy od nowa. Tak bowiem zachowujemy się w chwili fizycznego upadku, i tak też powinniśmy postępować ilekroć zdarzy się nam upaść duchowo. Tym bardziej że Bóg wspiera tego, którego droga mu się podoba i „choćby siedem razy upadł, jednak znowu się podniesie” (Prz 24.16).
22. „Ducha nie gąście. Proroctw nie lekceważcie. Wszystkiego doświadczajcie, co dobre, tego się trzymajcie. Od wszelkiego rodzaju zła z dala się trzymajcie. A sam Bóg pokoju niechaj was w zupełności poświęci, a cały duch wasz i dusza, i ciało niech będą zachowane bez nagany na przyjście Pana naszego, Jezusa Chrystusa. Wierny jest Ten, który was powołuje; On też tego dokona” (1 Tes 5.19-24).

BP

Wydawca:

Zbory Boże Chrześcijan Dnia Siódmego,
44-300 Wodzisław Śl., skr. poczt. 35,
nr tel. 661 316 897

www.zboryboze.pl